

Arrest

**nr. 51 319 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2009 en 22 april 2009 werden er bevelen om het grondgebied te verlaten uitgereikt aan verzoeker.

1.2. Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 12 juli 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 31 augustus 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene beweert voor 18.03.2008 herhaaldelijk contact opgenomen te hebben met een advocaat om een aanvraag artikel 9bis in te dienen en stelt dat betrokkene telkens als antwoord kreeg dat dit niet aangewezen was aangezien betrokkene afkomstig is uit Marokko en de beslissing aldus sowieso negatief zou zijn. Deze motivering kan niet weerhouden worden aangezien betrokkene hiervan geen bewijzen voorlegt.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, dat betrokkene een regelmatig bezoeker zou zijn van de Sint-Antoniuskring, het SOC-ontmoetingscentrum en de ‘Okbber Ben Nafeâ-moskee, dat betrokkene cursussen Nederlands volgde, volgt en zal volgen, dat betrokkene een getuigschrift zou hebben van de cursus ‘Samenleven en Oriëntatie’, over een medische kaart van het OCMW zou beschikken, bevriend zou zijn met verschillende mensen en werkbereid zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (…).”

1.4. Op 31 augustus 2010 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend onder de vorm van een bijlage 13. Deze beslissing wordt bestreden met een afzonderlijk annulatieberoep (RvV 59 188, arrest nr. 51 318 van 18 november 2010).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.*” Tevens werpt verzoeker een “*vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M.*” op en stelt hij dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift :

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet stelt dat de verzoeker aantoonde dat hij geïntegreerd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet hierbij opsomming van alle elementen waaruit deze integratie kunnen afgeleid worden.

Evenwel stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze integratie geen afbreuk doet aan de criteria van de instructies dd. 19/07/2009.

4.3.

De verzoeker kan het hiermee niet eens zijn.

De enige reden waarom de verzoeker uiteindelijk de verblijfsmachtiging ontzegd wordt, is omdat hij in de periode van illegaliteit geen geloofwaardige pogingen ondernam om zijn verblijfssituatie in België wettig te maken buiten het verzoek dat hij op datum van 11/12/2009 indiende.

4.4.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is mensonterend.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijt de verzoeker immers dat hij in de illegaliteit bleef en geen pogingen ondernomen had om zijn illegaal verblijf wettig te maken.

De verzoeker wist hoe zijn situatie vóór de bekendmaking van de instructies eruit zag. Met name, kon hij met de toen geldende regels geen verblijf bekomen via een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Vreemdelingen die tot tegens toe verblijfsmachtigingen indienden worden dan weer wel beloond hoewel zij met de toen geldende criteria niet geregulariseerd konden worden.

De verblijfsweigering op basis van het feit dat de verzoeker geen eerdere poging ondernam om zijn illegaliteit ongedaan te maken is dan ook manifest mensonterend.

De verzoeker wordt aldus de legaliteit ontzegd omdat hij in een periode van illegaliteit geen poging ondernomen had om de illegaliteit ongedaan te maken.

Dit is werkelijk een absurde redenering.

Het doel van de instructies was net om personen in een prangende humanitaire situatie uit de illegaliteit te helpen.

4.5.

De verzoeker toonde aan dat hij wel degelijk duurzaam lokaal verankerd is.

Zoals de vernietigde instructies zelf stellen is de duurzame, lokale verankering een feitenkwestie die beoordeeld wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent in de bestreden beslissing dat de verzoeker geïntegreerd is en derhalve voldoet aan dit criterium.

4.6.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken komt evenwel op het volgende neer : de verzoeker wist dat hij in de illegaliteit en moet dus maar illegaal dient te blijven.

De invulling van de vernietigde instructies kan bezwaarlijk beschouwd worden als zijnde een uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

De motivering dat een illegale vreemdeling de verblijfsmachtiging kan ontzegd worden omdat hij geen poging zou ondernomen hebben zijn illegaliteit ongedaan te maken is mensonterend en disproportioneel ten opzichte van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wou bereiken zijnde een einde stellen aan de illegaliteit van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden.

De uitsluitingsgrond is inderdaad disproportioneel te noemen en niet in causaal verband met het doel dat beoogd werd.

De beslissing van ongegrondheid is dan ook manifest mensonterend.

Deze beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen."

2.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. Er zijn meerdere “*algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.*” Aangezien verzoeker enkel de zorgvuldigheidsplicht opwerpt, gaat de Raad er van uit dat verzoeker enkel de schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur beoogt op te werpen. Alleszins kan verzoeker niet van de Raad verwachten dat hij uit het betoog van verzoeker de algemene beginselen van behoorlijk bestuur distilleert die verzoeker op het oog heeft. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: “*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.8. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: “*Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een*

wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

2.9. Uit het administratief dossier waarin zich de in punt 1.2 bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt blijkt dat verzoeker zich gebaseerd heeft op criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009. Onder het kopje *“wettelijk verblijf of verblijfsaanvraag voor 18/03/2008”* stelde verzoeker het volgende: *“Betrokkene heeft meermaals contact opgenomen met een advocaat om zijn verblijf te regulariseren. Telkens kreeg betrokkene als antwoord dat het niet aangewezen was om een regularisatieaanvraag in te dienen aangezien betrokkene afkomstig is uit Marokko. De beslissing zou sowieso negatief zijn.”*

2.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker *“noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene beweert voor 18.03.2008 herhaaldelijk contact opgenomen te hebben met een advocaat om een aanvraag artikel 9bis in te dienen en stelt dat betrokkene telkens als antwoord kreeg dat dit niet aangewezen was aangezien betrokkene afkomstig is uit Marokko en de beslissing aldus sowieso negatief zou zijn. Deze motivering kan niet weerhouden worden aangezien betrokkene hiervan geen bewijzen voorlegt.”*

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van zijn argument in de bestreden beslissing aangaande *“wettelijk verblijf of verblijfsaanvraag voor 18/03/2008”* niet betwist. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing en deze absurd en mensonterend vindt, maar met dit betoog, zijn uitleg waarom hij geen pogingen ondernam om een wettig verblijf te verkrijgen en zijn boutades dat hem *“de legaliteit ontzegd wordt omdat hij in een periode van illegaliteit geen poging ondernomen had om de illegaliteit ongedaan te maken”* en *“de verzoeker wentelde zich in de illegaliteit en moet dus maar illegaal dient (sic) te blijven”* toont verzoeker geen schending aan van de in het middel op opgeworpen bepalingen en beginsel. Verzoeker gaat er bovendien met zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing niet alleen stelt dat hij *“noch voor deze datum (18.03.2008) geloofwaardige pogingen (heeft) ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen”* maar ook dat hij *“(g)een periode van wettig verblijf gehad (heeft) voor 18.03.2008.”*

2.12. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat zijn integratie aanleiding diende te geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. De Raad kan het echter onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België, een gedragslijn toepast waarbij vereist wordt dat deze vreemdelingen aantonen dat zij een periode van wettig verblijf gehad hebben voor 18 maart 2008 of voor deze datum geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen.

2.13. Er dient nog te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het feit dat verzoeker een negatieve beslissing ontvangt terwijl hij een positieve beslissing verwacht brengt geen schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA